

I. felvonás

Az Úrnő nyomában

5. fejezet

Az Úrnő
színre lép

El kell ismernem, amikor belegyeztem Myra ajánlatába, azt hittem, máris a tanítványa lehetek – vagy legalábbis valami olyasmi. De mint kiderült, még mindig van előttünk egy komoly akadály: a Tanács. Mert hát ők döntenek el a dolgot.

Amikor odaértünk, úgy volt, hogy rögtönk kezdődni fog egy ülés, ahol megvitatják az esetet. Ez másnap délutánra meg is valósult. A fejések késedelme ellenére Myra sietve terelt be a tanácsterembe, ahol egy rakás unszimpatikus alakot láttam. Meg kell hagyni, én sem tetszhettem nekik túlzottan. Az én nézőpontomból középen ülő, zöld, törpe valami indítványozására próba elé állítottak.

Én a természetemnek köszönhetően azt hittem, ököllet le kell rendezni valakit, ámde mégsem ez történt. A később Yodának bizonyuló Jedi mester a kezébe vett egy adattároló-szerűséget, aztán mindenféle képeket mutatott – magának. Nekem az volt a feladatom, hogy a hátlapot bámulva megmondjam, mi micsoda. Mivel eddig még azt sem tudtam, mi fán terem az Erő, ezért csak majdnem mindet találtam el – bizony, egyet elrontottam. Érdekes módon, valahogy senki sem örült az eredménynek – mint utólag kilogikáztam magamban, ez azt jelentette, hogy érdemes lenne a tanítványok közé sorozni. Nekik az kedvezett volna, ha nem bizonyulok megfelelőnek.

Mindenesetre itt nem adták fel az alkalmatlannak bizonyításomat. Egy délutánnyi „rövid” szünet után apró ólomgolyókat hoztak a terembe. Nekem az volt a dolgom, hogy mindenféle útmutatás nélkül felemeljem őket. Senki – még Sohta mester sem – hitte volna, de sikerrel jártam. Igaz, azok a kis golyóbisok hamar a földre potyogtak.

És ekkor már nem lehetett szó nélkül hagyni a dolgot.

*- Az Erő nagy ebben a fiatalban – törte meg a feszült csendet Yoda mester.
- Túlkoros – vágta rá Windu mester. – Ha három lenne, még talán... de kilenc?
- Attól tartok, elfelejtik, hogy nem tud a galaxis valamennyi entitása egyformán részesülni a Köztársaság javaiból – tette keresztbe a karját Myra. – A Rend feladatai közé tartozik a béke megőrzése, ehhez folyamatosan új növendékekre van szükségünk. Tanítanunk kell őket. Szerintem nem életkor alapján kellene eldönteni, hogy ki kaphat helyet a soraink között és ki nem.*

- Oka van annak, hogy ön sosem ülhetett itt, Sohta mester – tette hozzá Plo Koon.

- Én jedi akarok lenni – mondtam, hátha valami jó sül ki belőle.

- Jedi akarsz lenni, miért pontosan? – hümmögött egyet Yoda.

Az mostanra már derengett, hogy nem igazán lenne jó ötlet, ha előhoznám a bosszúmat, de Myra figyelmeztetett rá, hogy soha, semmilyen körülmények közt ne hazudjak nekik. Úgy döntöttem, igazat mondok, ám csak egy részét fedem fel a tervemnek. Így talán a kecske is jóllakik, meg a szomszéd káposztája is megmarad.

- Igazságot akarok – mondtam olyan határozottsággal, ami egy kilenc évestől éppen csak kitelik. – A szüleimet a szemem láttára ölték meg, amíg Sohta mester rám nem talált, az utcán kellett élnem. Azt akarom, hogy a bűnösök elnyerjék a méltó büntetésüket, és azt is, hogy az soha senkivel sem kelljen megtörténnie annak, mint ami velem történt. .

- Akkor miért nem akarsz inkább rendőr lenni? – szólalt meg ellenem ismét Mace.

- Számos módja van az igazságnak – kelt fel a védelmemben Myra. – Ezt ön már csak tudja, Windu mester. A legtöbbször a békés megoldásokat keresi, míg ön a létező legbrutálisabb módszerekkel kerekedik felül az ellenfelein. Egyikünk sem tökéletes. Csak azért lehetünk itt, mert annak idején mi is kaptunk egy hasonló esélyt.

- Attól még mindig mi döntjük el, hogy mi legyen a fiú sora, és nem ön – szögezte le Yoda. – Hatalmas erő lakozik a Rend tanításaiban. Óvatosan kell bánnunk vele.

- Mind ismeretében vagyunk a fiú képességeinek. Tudjuk, hogy a vérében magas a midikloriánok száma. Majdnem annyi található az övében, mint Yoda mesterében – folytatta

az idők során elzöldült társa gondolatmenetét Plo Koon. – A kérdés hát adott: megelőlegezzünk-e a hatalmukat egy bosszúszomjas kölyöknek?

- Eljött a szavazás ideje – nyomatékosította a dolgot Yoda.

A Tanács tagjai szépen felemelték a kezüket... már akik. Mace természetesen ellenem volt, Yoda mellett, Plo Koon pedig egy kőszikla módjára akart segíteni az utamban: sehogy. Összességében azért így is majdnem kijött a szavazatok fele – resteltem bevallani, ám csak egyen múlt az egész.

- A válasz: nem – mondta szigorú arccal Windu.

- Ez nevetséges – szólalt meg bosszúsan Myra.

- Esetleg problémája akadt, Sohta mester? – kérdezte tőle Yoda.

- Ez a kölyök visszamegy az utcára, ha önök nem egyeznek bele. A Kódex legfőbb pontjai közé tartozik az elesettek segítése, akárcsak azok tanítása, akik érzékenyek az Erőben. Az ördögbe is: nem fordíthatnak hátat neki, ez...

- Akkor tanítsa ki maga – szakította félbe Yoda mester. – Ön a Rendünk egyik legjobb mesterei közé tartozik, ha annyira foglalkozni akar vele, akkor tegye. Nem fogjuk a Templomban tartani, amíg készen nem áll, sőt csak akkor fogjuk ismét beengedni ide, amikor már meggyőződöttünk róla, hogy méltó a Jedi címre. Addig is önnek egyedül kell majd gondoskodnia a mentális és fizikai fejlődéséről.

- Ebben az esetben már én is jóváhagynám – tette hozzá Plo Koon.

- Legyen hát – bölintott rá igen nehézkesen Windu.

Ha már a felesek rábölintottak, akkor a többiek is az áldásukat adták rá.

- Elfogadom a tanács döntését – hajtott fejet Sohta mester. Valahogy látni lehetett rajta, hogy neki így is tökéletesen megfelelt a dolog.

Ami engem illet, kissé letört, hogy már nem nagyon lehetek ezen a szép nagy helyen, de azért elég erősen örültem a fejemnek, amiért jedi lehetek. Tudtam, hogy ez még csak a kezdet... ám azt nem, pontosan minek is a kezdete.

***

Egy vészjelző éles hangja keltette fel a hősünket. Sigil nagy nehezen kikelt a reggelente eszméletlenül kényelmes ágyából, majd haragosan viharzott a hang irányába. Amikor megérkezett, Rya a műszerfalaknál ügyködött, a zavaró ricsaj éppen most maradt abba. Persze ez nem tompította az öreg haragját.

- Mit basztál el már megint?! – förmedt rá haragosan.

Eddig is körülményes volt nekik egy hajón megférni, Kasumi önkéntelen távozása csak tovább rontotta a dolgokat. Hogy is férhetne meg egymás mellett egy sith és egy jedi? Rya válasza egyértelműen eldöntötte az utóbbi kérdést is.

- Semmit – felelte. – Csak elegendem van a retkes képedből! – ordította neki.

- Hogy beszélsz velem, te szajha?! – kiáltotta vissza Sigil.

- Szajha?! – háborodott fel Rya. Annak ellenére, hogy neki a békét és a megbocsájtást kellene megtestesítenie, betelt nála a pohár. Hamar a keze ügyébe kerítette a fénykardját, aztán aktiválta a zöldesen izzó pengéjét.

Egy pillanatig dacosan nézett farkasszemet az ősellenséggel.

- Oh, már megölnél? – kacagott fel Sigil. – Én mentettem meg a húgodat, nélkülem Ann már nem is élne. Vagy talán ez fájna? Én voltam ott neki és nem te? – hányt szemre a maga módján. Az már evidens, hogy ez még tovább rontotta a dolgokat.

- Te ragadtad el tőlem! – vádaskodott a nő. – Ha te nem vagy, akkor én menthettem volna meg! Akkor még emlékezne rá, mit tettem érte. Akkor még...

- Ne csavard ki a dolgokat! – szakította félbe a férfi. – Ann az én tanítványom, én adtam fénykardot a kezébe. Ezerszer szorosabb kötelék van közte és köztem, mint ami valaha is lesz

köztetek – hazudott egy jó nagyot, hogy tovább hergelje Ryát. –Hiszen ezért ment el tőled, ezért ment a Dantooine-ra. Engem választott!

Eddig tartott a viszonylagos hidegháborújuk.

Rya elvesztette a fejét, s nekiugrott az ellenfelének. Sigil azonnal előrántotta a fénykardját, még idejében sikerült háritania az első csapást. A haragjától elvakított twi'lek nem adta fel a dolgot, rövidesen újra támadni kezdett.

Egy klasszikus, jól begyakorolt mozdulattal ki akarta vágni az öreg alól a lábát, ám az ötvenhárom éves ember úgy ugrott fel, mintha gumiból lennének a tagjai. Cserébe Rya úgy tőkön rúgta, mint annak a rendje – ekkor már máshol volt szükség Sigil kardjára, így szegénynek hagynia kellett a dolgot. Ugyanis a felbőszült nőszemély fényszabalyja akkor már a két gonosz szeme felé közeledett – egészen addig, amíg bele nem ütközött a lila pengébe.

- Takarodjál innen, cukorfalat! – taszított egyet a fegyverén Sigil.

A vékony – ezért könnyű testsúllyal rendelkező – Rya két métert kényszerült hátrálni. Ezt az öreg támadása követte. Hirtelen fordult a kocka, a sith támadott, míg a jedi védekezett. Sorra pattogtak, sercegtek a kardok pengéi, amelyek számos alkalommal belevájtak a környező berendezésekbe.

- Hé, már így is alig tudunk menni ezzel a vacakkal! – mordult fel az öreg, amikor Rya (véletlenül) kettémetszette az egyik műszerfalat.

- Már amúgy sem lesz rá szükséged, sith! – mondta haragosan a nő.

Venn megvárta, amíg Sigil elbízta magát, és aztán hagyta, hadd maradjon nyeregben. Meg kell hagyni, az öreg tényleg hamar felbátorodott, és emiatt olyan dolgokat is megengedett magának, amelyeket kétszer is meggondolt volna – más esetben. Rya egyszer csak azon kapta magát, hogy majdnem lecsapta a karját a lilásan izzó penge, úgy érezte, eljött a cselekvés ideje.

Sigil egyszer még támadott, aztán gyomron rúgták, és hirtelen hátrálni kényszerült. Rya először a jobboldalát támadta, aztán áttért a másik felére. A kora ellenére a sith jól bírta a strapát, könnyedén kiállta a gyors, ámde kiszámítható csapásokat... egészen addig, amíg el nem érte a falat a nagy hátrálásban.

A twi'lek ezúttal hajthatatlannak bizonyult.

Egy erőteljes csapást irányzott Sigil mellkasára, amelyet éppen hogy meg tudott fogni az ellenfele. Mivel neki már nem volt hova hátrálnia, az egyetlen megoldás az volt, ha megint ellöki magától a twi'leket. Csakhogy hiába próbálkozott, Rya a maga haragos valójában állta a sarat, sőt egyre erőteljesebben feszült neki a kardjának. Sigil minden erőfeszítése ellenére, mindkét penge szép lassan a mellkasa felé közeledett.

- Gyerünk, ölj meg! – rivallt rá fenyegetően. – Vedd el tőle a megmentőjét is!

- Te csak manipulálnád! – győzködte magát Rya afelől, hogy igenis ez a helyes.

- Attól még fájdalmat okoznál neki – folytatta a sith. – De te ez téged már nem is érdekel. Olyan vagy, mint mi! Csak a bosszúd, csak a haragod érdekel!

- Te már így is túl sokat éltél – mondta céltudatosan a nő.

Folytatta a sith számára végzetes mozzanatot, azonban Sigil úgy döntött, neki még igenis élnie kellene. Az utolsó pillanatban erőt vett magán, hogy még egy teljes másodpercet nyerjen. Ekkor egy hatalmasat rúgott a nő térdkalácsába, aki földre rogyott fájdalmában – és így a kardfeszítést is abba kellett hagynia.

A pillanatnyi döbbenet bőven elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Sigil akkorát rúgjon a twi'lek állkapcsába, hogy legalább három métert repüljön.

Amikor Rya feleszmélt, már fénykardot szegeztek a torkához.

- Befejezted?! – mordult rá haragosan a férfi.

A helyzetet tekintve a válasz egyértelmű volt. Rya a meglepetés erejét kihasználva jókorát rúgott a férfi csuklójába, aki – restelli is, de – kiejtette a fénykardját a kezéből. Ebben a

pillanatban a twi'lek szabadjára eresztett egy erőlkést, ami szépen magával is ragadta a még mindig meglepett férfit.

Sigil háta hatalmasat koppant a duracélon, ami majdnem be is horpadt utána.

- Be – tette hozzá utólag Rya.

A nő sarkon fordult, miközben eltette a fénykardját. Tudta, hogy néhány órával ezelőtt kötöttek ki egy javítóállomáshoz – ezért bármikor távozhat. A körülményeket ismerve élni is akart a lehetőséggel, elvégre se pénze, se fontos cucca nincs itt.

- Nem fogom megvárni, amíg meg is hal az egyikünk. Sajnos mindketten túl fontosak vagyunk neki ahhoz, hogy ez legyen a sorsunk – mondta kifelé menet. – Sok sikert a megtaláláshoz nélkülem! Majd meglátjuk, kinél marad, ha én előbb találok rá...

***

Eközben Quby városában:

Az úrkikötők sosem tartoztak Kasumi kedvenc helyei közé. Tele vannak emberekkel, tele van idegenekkel, és tele van mindenféle beazonosíthatatlan fajú izékkal. De sajnos mégis van egy hatalmas előnye a dolognak: hajók.

Ha kikötői hatóságok csak abba szólhatnak bele, ami a hajón kívül történik – szóval, ha sikerül észrevétlenül feljutnia az egyikre, akkor akár el is kötheti. Meg kell hagyni, ahogy haladt, egy csapásra rájött, hogy talán nem is kell majd észrevétlenné lennie. Ugyanis váratlan csoda érte: felismerte az egyik hajót.

A Tiny Ship – a pilóta páratlan feledékenységének köszönhetően – már megint lenyitott leszállórámpával várakozott, s úgy tűnt, senki sincs a fedélzetén. Mivel a birodalmiak Kasumi a hátsója bámulásával voltak elfoglalva, nem kérdezték meg őt, hogy engedélye van-e fellépni a fedélzetre. Szabad utat kapott a fejjadász.

Egy igen váratlan felfedezést tett, amikor felért a hajóra: Carlos Dahn.

- Te meg ki vagy? – túsódott egy pillanatra a bamba arcú, barna hajú, barna szemű férfi, aztán csak felismerte Kasumi arcvonásait.

Hát igen, Goran nagyban megszépült azóta.

- Hiányoztam? – kérdezte a nő szinte nevetve.

- Óh, a picsába... – Carlos csak ennyit tudott mondani. A következő pillanatban egy jókora adag kábító lövést kapott a képébe.

A természetes keménysége ellenére úgy dőlt ki, mint egy fáról.

Oké... Gondolom, most már megint velem jössz – vakarta a fejét Kasumi.

***

Mivel a múltkor tökéletesen működött, Goran ezúttal is gúzsba kötötte a férfit, ragasztószalagot ragasztott a szájára, bevonszolta abba a reménytelenül szűkös helyiségbe, és elhatározta, hogy csak naponta egyszer fogja etetni.

Amikor tökéletesen meggyőződött róla, hogy Carlos semmilyen körülmények között sem lehet útban, nekilátott a hajó újbóli eltulajdonításának. Hirtelen, a felszállási engedély legapróbb jelene nélkül, szállt fel. Nem tervezte, hogy valaha is visszatér ide, ezért nem igazán érdekelte őt, ha esetlen utána lőnek néhányat. Érdekes módon ez nem történt meg – sőt, még egy fiaskót sem kapott.

Örökös kíváncsiságként rendkívül érdekelte, mi fontosabb okuk akadt a birodalmiaknak – mint kiderült, a válaszhoz csak ki kellett néznie az ablakon. Hatalmas, sötétszürke csillaghajók rajzoltak az úrben, a kevéske csillagromboló nem tudta valami sokáig feltartóztatni őket. Ezeket a hajókat még a Catalyst pusztulása után rendelték oda, és igazság

szerint hősnőnk nem értette, miért nem lehetett tudni odalent az idefent zajló csatáról. Egy megszállás általában fontos dolog szokott lenni.

Egyáltalán hogy került ide ennyi hajó? – nézett ismét a száz meg száz rombolóra Goran. Úgy volt, hogy ezeknek csak egy hajójuk van, max. kettő... de nem egy egész flottájuk! – höbörgött magában egy kicsit. *Ennyit hogy fogok egyedül kicsinálni?*

Amikor ezt megkérdezte magától az egyik utolsó csillagromboló is elhamvadt a vörös lézéráradatban. Ez bárki másnak bőven elég intőjel lett volna arra, hogy ideje elhagyni a Siskeent – mielőtt még ő is sorra kerülne. Mivel ő továbbra is a normális emberek közé sorolja magát, Kasumi úgy döntött, ideje elmenni; ráér még a jövő cselekedetein töprengeni. Néhány gyors gombnyomással megadta úticélnak az Okla-Moklát, majd a birodalmi és nem túl birodalmi erők csak nézhettek a Tiny Ship után.

A kicsiny semmiség távozása valahogy senki sem érdekelt túlzottan. Példának okául: Arina úrnőnek még csak fel sem tűnt.

- Úrnóm, a birodalmi flotta megadja magát – törte meg a csendet Hout.
- Utasítsák őket, hogy eresszék le a pajzsukat és kapcsolják ki a fegyvereiket – döntött egy pillanat alatt a sith. – Aztán semmisítsék meg őket.
- Igenis, úrnóm – teljesítette a parancsot a tiszt.
- Ezen kívül – folytatta Arina. – Továbbítsanak egy üzenetet a Császárnak.
- Csak kezdje mondani, és mi máris elküldjük – nyugtázta a tiszt.
- Egyetlen szót óhajtok eljuttatni hozzá: Visszatértem...

***

A Sluis Van nincs olyan messze a közlgő háborútól, de azért elég távol van tőle ahhoz, hogy egy magányos fejtáncos könnyű melót találjon magának – a megfelelő helyen és időben. Az éppen most idetévedt delikvenst egy sluisi várta az asztalnál.

A twi'lek rámosolygott a lényre, aztán helyet foglalt előtte. Az igazat megvallva Noirit sosem tartotta többre egy kétbalkezes zöld kukacnál, de azért tudta, hogy ebben az esetben jobban jár, ha megadja neki a kellő tiszteletet.

Cserébe a sluisi töltött neki egy pohár rózsaszín valamit.

- Köszönöm – mondta illedelmesen a twi'lek.
- Hagyjuk a formaságokat, aranyoskám – szólalt meg Noiri, amint a nő belekortyolt az italába. – Egészen eddig azt fontolgattam, hogy mérget rakjak-e bele...

Ekkor hirtelen kifordult a pohár a twi'lek kezéből. Sajnos már pont lenyelte az első kortyot – halott, ha a sluisi tényleg komolyan gondolta.

- De nem kell aggódni – nevetett fel barátian. – Sok haszon van még benned. Mondd csak, Selene, hol voltál te ilyen sokáig?

- Nos... az egyik melóm nem egészen úgy sült el, mint terveztem – felelte a nő. Még mindig nem akarta elhinni, hogy az előbbi csak poén volt, ezért folyamatosan csak a képzeletbeli mérge tüneteit kereste magán.

Meglehetősen kínos, izzadt arca lett a nagy halálfélelmében.

- És mi csalt vissza? – tért rá a másik, fontosabb kérdésre a férfi.
- Kéne valami meló...

Vége

Az I. felvonásnak.

Meghatározatlan idejű szünet
következik...